

af manglende Lokalteter, og de isølge Loven skulle landstættens ved Karantæneanstalten, skal der saavidt mulig gives dem en Læge med. Forslaget under Nr. 18 er en ren Redaktion. Under Nr. 20 er der foreslaaet, at § 34 skal gaa ud, men Paragrafen opføres atter under Nr. 37. §§ 37 og 34 indeholde nemlig begge Bestemmelser om Omkostninger, og man har derfor samlet dem alle under § 37, idet, som de Herrer ville se, Indholdet af § 34 dels er stillet op i Begyndelsen og dels længere nede under Litre c. Jeg skal derfor nærmere omtale Realiteten ved § 37. Forslaget under Nr. 21 er en ren Redaktion, blot en Omskrivning af „Diater“ til „Dagpenge“ og Indsættelsen af et nyt Ord for at undgaa Gjentagelse, da det samme Ord kommer to Gange umiddelbart efter hinanden. Forslaget under Nr. 22 er en Realitetsændring, der gaar ud paa, at det omtalte Gebyr ikke kan overstige et vist Beløb, selv om Besætning og Passagerer medregnes, saaledes at det altsaa er et ubetinget Maximum, der staar. § 37 kommer efter Udvalgets Forslag under Nr. 24 og 25 til at indbefatte alle Bestemmelser angaaende Omkostningernes Udredelse; forsaavidt er det altsaa en Formalitet, idet Forslagene kun gaa ud paa at samle alle Bestemmelserne paa et Sted, men en Realitet er det, forsaavidt som Vædringsforslaget under Nr. 24 tillige gaar ud paa, at de Udgifter, der gaa med til den Syges Behandling, Pleie og Begravelse i det vedkommende Hus, der er opført af Kommunen, skulle refunderes af Statskassen. Forslaget under Nr. 25 er som sagt kun en Overførelse af en Del af det tidligere Indhold af § 34 til § 37. Der er derved foregaaet en Realitetsforandring, som Udvalget ikke har taget sig tilstrækkelig iagt for, og som det derfor skal tage under nærmere Overveielse til 3die Behandling, idet den Bestemmelse, som nu staar i Loven, at Skibet ubetinget skal stille Sikkerhed for Omkostningernes Udredelse, er falden ud, uden at det er taget under Overveielse, om det kan gaa an eller ikke. Man kan maasse svaar sige, at en saadan Bestemmelse kan træffes ved administrativ Foranstaltning, men jeg erkjender ogsaa, at det muligvis kan være det Bedste, at det staar der i Loven, og Spørgsmaalet skal altsaa blive taget under Overveielse til 3die Behandling. Hvis Forslaget under Nr. 26 er en Realitetsændring, er det kun en meget lille, idet det kun gaar ud paa, at der istedetfor „Skade“ skal sættes „Skade og Tab“. Grunden dertil er, at det falder bedre i Sproget og er mere stemmende med Lovens Affattelse i det Hele. Maasse er Vædringen iøvrigt lidt videre, saa at den foruden at være en Formalitet tillige er en Realitet. Til § 40 er der stillet tre Forslag af Udvalget, der nærmest alle ere Realiteter. For at undgaa Misforstaaelse af Udtrykket: „Ethvert Skib, som udflares fra danske Havne“, har man opstillet Ord i Forsla-

get under Nr. 27, som udelukke enhver Tvivl, saa at enhver Udflarering her i Landet falder ind under samme, men naar Udtrykket staar, som det staar, kan der let komme forskjellige Opfattelser frem. Det Samme gjælder om Forslaget under Nr. 28. Forslaget under Nr. 29 er en ligefrem Rettelset af nogle vildelede og overflødige Ord, som have ledsaget Lovforslaget lige fra Kommissionen og hertil. I det paagjældende Sted, som Vædringsforslaget under Nr. 29 sigter til, er der kun eet Stykke, og man kan altsaa ikke godt sige, at Noget skal gaa ud af Paragrafens 1ste Stykke; sælgelig bør disse Ord „1ste Stykke“ helt udelades af Loven. Endelig er der endnu af Udvalget i dets Helhed foreslaaet en Vædring under Nr. 31, som sigter til en ny Paragrafs Optagelse; der bestemmer, at Loven i et tilstrækkeligt Antal Exemplarer skal trykkes paa Dansk, Lydsk, Engelsk og Fransk, saa at den kan blive meddelt alle Vedkommende. Det er et Forslag, som jeg antager, taler for sig selv. Jeg skal hermed foreløbig slutte, idet jeg anbefaler Udvalgets Forslag til gunstig Modtagelse.

Formanden (Krabbe): Det ærede Medlem, der som Mindretal har stillet Forslagene under Nr. 19, 23 og 30 (Stürup), har anmeldt, at han tager disse Vædringsforslag tilbage. Maa jeg spørge, om Nogen optager disse Forslag eller noget af dem? (Ophold). Da dette ikke er Tilfældet, ere de altsaa bortfaldne.

Justitsministeren (Mellermann): Jeg skal indskrænke mig til nogle faa Bemærkninger, da jeg i det Hele taget kan tiltræde Udvalgets Vædringsforslag. Nu taler jeg altsaa kun om hele Udvalgets Vædringsforslag, idet de ere bortfaldne, der vare stillede af et Mindretal. Jeg vil derfor ikke anse det for nødvendigt at gennemgaa alle Udvalgets Vædringsforslag, det ene efter det andet, da det kun vilde være en Gjentagelse af, hvad den ærede Ordfører har gjort, men jeg vil kun gjøre et Par Bemærkninger om nogle enkelte af dem, som have nogen større Betydning. Jeg skal da saaledes først tillade mig at bemærke med Hensyn til Vædringsforslaget under Nr. 5, at det frembyder en særegen Vanskelighed, hvorledes man skal ordne det Spørgsmaal, som dette Vædringsforslag angaar, og jeg indrømmer, at der kan gjøres Indvendinger imod den Redaktion, som Lovforslaget havde i saa Henseende. Jeg vil nu ganske vist ikke antage, at Nogen ved Lovforslagets Fortolkning skal være saa spidsfindig, at han f. Ex. under dem, der ere blevne syge ombord, regnede dem, der blot vare søsyge, saaledes som den ærede Ordfører bemærkede, men jeg erkjender, at det er meget vanskeligt der at sætte en bestemt Grænse. Grunden, hvorfor jeg ikke fra Begyndelsen af har været tilbøjelig til at optage saadanne Udtryk som „lide af mistænkelige